

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: **Y. V.,**
Ukrajina
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Poupětem
sídlem Konviktská 24, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 20.11.2018, č.j. CPR-1386-2/ČJ-2018-930310-V238 a č.j. CPR-1386-3/ČJ-2018-930310-V238,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku uvedených dvou rozhodnutí žalovaného, přičemž rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 11. 2018, č.j. CPR-1386-3/ČJ-2018-930310-V238, bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Pardubického kraje,

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 30.11.2018, kterým bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999, o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), a podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 citovaného zákona, uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce jeden rok, a to z důvodu, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, a pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Druhým rozhodnutím, uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku, pak bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí již výše zmíněného správního orgánu I. stupně ze dne 30. 11. 2017, kterým byla uložena žalobci povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

2. Nejprve konstatoval, že celé řízení o správním vyhoštění *„je zcela v rozporu s českými, ale i evropskými právními předpisy“*, když *„jednání žalobce nepředstavuje porušení žádného z těchto právních řádů“*. Poté konkrétně uvedl, stejně jako v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že správní orgán nepodloženě odmítl aplikovat ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v platném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, protože žalobce je zaměstnancem polské společnosti ROCHBUD SP. Z O.O. a do České republiky byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie – přeshraničního poskytování služeb, žalobce byl vyslán do ČR jen za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost Vidininvest Trade s.r.o., a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Soulad tohoto postupu s právem EU potvrdila i ve svém vyjádření Evropská komise. Tvrzení žalobce ve správním řízení, že správní orgán měl aplikovat uvedené ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, *„nebylo toto ze strany správního orgánu nesprávně akceptováno.“* Žalovaný měl zahájit minimálně přezkumné řízení. Dále žalobce uvedl, že *„ve zbývajícím žalobce odkazuje na své odvolání podané ve věci.“* Žalobce navrhl, aby krajský soud obě uvedená rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaných rozhodnutí, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
4. Krajský soud přezkoumal žalovaná rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Ze správního spisu vyplývá a mezi účastníky není ani sporné, že žalobce byl hlídkou Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Pardubice, dne 7. 11. 2017 zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a byl eskortován na pracoviště zmíněného správního orgánu a bylo zahájeno správní řízení, které bylo ukončeno vydáním výše zmíněných žalovaných rozhodnutí. Rozhodnutí o správním vyhoštění vychází ze zjištění správních orgánů, že účastník řízení byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou k výkonu zaměstnání, neboť v období od 7. 8. 2017 do 6. 11. 2017 v areálu společnosti KOVOLIS HEDVIKOV a.s., Třemošnice, vykonával pracovní činnost operátora CNC, konkrétně zakládal odlitky u lisu, a zároveň žalobce pobýval na území České republiky v období od 14. 10. 2017 do 7. 11. 2017 bez víza, ač k tomu nebyl

oprávněn. Žalobce v průběhu správního řízení, zejména v odvolání a potažmo i v žalobě nespороval skutečnost, že vykonával zmíněnou pracovní činnost v areálu výše uvedené obchodní společnosti, ale namítal, že se nejednalo o nelegální práci, tj. že byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání (§ 119 odst. 1, písm. b/ bod 3, zákona č. 326/1999 Sb.), ale že zmíněnou práci vykonával legálně v souladu s ustanovením § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, protože byl zaměstnancem polské společnosti ROCHBUD SP. Z O.O., přičemž touto společností byl vyslán k plnění služeb ke společnosti Vidininvest Trade s.r.o. S tímto tvrzením žalobce se však správní orgány neztotožnily, když dospěly k závěru, že se jedná o obcházení platných vnitrostátních norem, což vyvodily ze svědecké výpovědi samotného žalobce. Ten totiž vůbec v této svědecké výpovědi neuvedl, že by byl pouze vyslán zmíněnou polskou společností do České republiky k plnění služeb ke společnosti Vidininvest Trade s.r.o., naopak uvedl, že předtím v Polsku vůbec nepobýval a přicestoval přímo do České republiky z Ukrajiny, přičemž začal vykonávat pracovní činnost přímo v obci Libšice, když tuto práci měli „domluvenou“ již na Ukrajině. Dále ve své svědecké výpovědi uvedl, že pracoval v pozici operátora CNC, pracovní činnost měl domluvenou prostřednictvím „pana V.“, který mu rovněž vyplácel mzdu za odvedenou práci. Žalobce v této svědecké výpovědi sice potvrdil, že podepsal „nějaké“ dokumenty v polském jazyce, kterým však nerozuměl, vypověděl dále k charakteru pracovní činnosti to, že vykonával pracovní činnost v rámci dvanácti hodinové pracovní směny, podle pokynů mistra, ten jej zároveň kontroloval, byl řádně proškolen z bezpečnosti práce, pracovní pomůcky obdržel na pracovišti, k prokázání pracovní činnosti žalobce existují pracovní výkazy, z nichž je patrný nástup žalobce na pracoviště a i jeho odchod. Na rozdíl od uvedené svědecké výpovědi žalobce až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy byl již zastoupen advokátem, který sepsal i předmětnou žalobu a potažmo i v samotné žalobě, začal poukazovat na další podklady, a to zejména na smlouvu o poskytování příhraničních služeb mezi zmíněnou polskou společností a společností Vidininvest Trade s.r.o. ze dne 1. 1. 2017, na pracovní smlouvu žalobce s touto polskou společností, dodatek k pracovní smlouvě, na informace o vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy atd., kterými hodlal prokazovat zcela nové, „objevné“ tvrzení, přičemž na rozdíl od svědecké výpovědi začal tvrdit, že v jeho případě se jednalo o legální práci v souladu s ustanovením § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, kdy byl údajně zmíněnou polskou společností pouze vyslán k plnění služeb ke společnosti Vidininvest Trade s.r.o.

6. Správní orgány však správně vycházely ze zmíněné svědecké výpovědi samotného žalobce, kde nic takového žalobce neuváděl, a dospěly k závěru, že v daném případě nebylo možné posoudit výkon práce žalobce dle ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, že tedy naopak se jednalo o nelegální práci ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b), bod 3, zákona č. 326/1999 Sb., přičemž zejména přihlédly k charakteru práce, kterou žalobce vykonával, tedy, že se jednalo o závislou práci (žalobce vykonával práci ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti žalobce, jménem zaměstnavatele, dle jeho pokynu a vykonával ji osobně), tedy vykonával práci jménem jiného subjektu a na jeho účet, na základě pokynů, pod kontrolou a za příslibem odměny (k tomu výstižně žalovaný citoval rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35). Zároveň správní orgány vycházely z tvrzení žalobce, uvedeném v protokolu o výsledku, že tedy pobýval na území České republiky od 27. 7. 2017 a že tedy žalobce překročil délku povolenou k pobytu na území členských států schengenského prostoru v období 180 dnů bezprostředně předcházející každému dni pobytu, tedy, že žalobce pobýval na území České republiky

v období od 14. 10. 2017 do 7. 11. 2017 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž naplnil ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce v žalobě nenapadl tento druhý závěr žalovaného o pobytu na území České republiky bez víza, pouze opětovně tvrdil to, co již uváděl ve zmíněném odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se kterým se však věcně vypořádal žalovaný a žalobce nevznnesl v žalobě v podstatě žádné konkrétní věcné námitky, které by napadaly již výše zmíněné závěry žalovaného, obsažené v žalovaném rozhodnutí. Žalobce tedy opětovně pouze tvrdil v žalobě, že on byl pouze vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie – přeshraničního poskytování služeb, v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, když byl údajně pouze vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost Vidininvest Trade s.r.o., a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. S tímto tvrzením se však již dostatečně vypořádal žalovaný, který dospěl k závěru, že se v podstatě jedná o obcházení zákona, přičemž vycházel ze svědecké výpovědi samotného žalobce, který na rozdíl od odvolání, v němž „obhajoval“ legálnost výkonu práce v České republice, uvedl zcela něco jiného, že totiž v Polsku vůbec nepobýval a přicestoval přímo do České republiky z Ukrajiny a začal vykonávat zmíněnou pracovní činnost, která má nepochybně charakter v závislé činnosti. Skutečnost, že se jedná o závislou činnost, žalobce ani v žalobě nepopřel, proto nezbyvá než přisvědčit žalovanému, že se opravdu jednalo o výkon závislé činnosti, respektive závislé práce, jak ji definuje § 2 odst. 1 zákoníku práce a konstantní soudní judikatura (srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35), když naplněním znaku závislé práce se správní orgány zabývaly a krajský soud na ně odkazuje (zejména strana 7 a 8 žalovaného rozhodnutí). Žalobce prostřednictvím svého již výše zmíněného zástupce v odvolání a potažmo i v žalobě vyvozuje jiný závěr, než vyplývá ze samotné výpovědi žalobce, tj. že se jednalo pouze o výkon práce v rámci plnění jakési služby na území České republiky ve smyslu ust. § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb. Žalobce v protokolu o výsledku uvedl, že sice na území České republiky sepsal „nějaké“ dokumenty, jejichž význam však vůbec nezná, naopak uvedl, že pro zmíněnou polskou společnost žádnou pracovní činnost nevykonával. Žalobce tedy je v podstatě v rozporu „sám se sebou“, když na jedné straně prostřednictvím jmenovaného advokáta tvrdí, že se jednalo o plnění služeb ze strany zmíněné polské společnosti ve vztahu ke společnosti Vidininvest Trade s.r.o., kdy žalobce měl být zaměstnancem této polské společnosti, avšak ve svědecké výpovědi tvrdí zcela něco jiného, když tuto skutečnost přímo popírá. Žalovaný obsáhle v odůvodnění žalovaného rozhodnutí uvedl argumentaci, která se týká výkladu ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb. a uvedl i konstantní judikaturu vztahující se k výkladu tohoto ustanovení s tím, že žalobce tuto argumentaci v žalobě vůbec nenapadl, proto krajský soud pouze odkazuje na výstižné odůvodnění žalovaného rozhodnutí týkající se tohoto výkladu. Argumentaci žalobce považuje krajský soud za zcela účelovou, když se shoduje zcela se závěrem žalovaného, že *„že pravou podstatou výkonu práce účastníka řízení na území České republiky nebylo konat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby jeho údajného polského zaměstnavatele příjemci služby na území České republiky. Je tedy zřejmé, že podstatou činnosti polského zaměstnavatele bylo poskytnout pracovní sílu. Tuto činnost nelze podřadit ustanovení pod § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb. Naopak spadá pod ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., takže účastník řízení mohl konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Účastník řízení vykonával pracovní činnost ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a*

na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za přislíbenou odměnu (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 02. 2014 č.j. 6 Ads 46/2013-35). Povolení k zaměstnání účastník řízení neměl, tedy byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Odvolací orgán také uvádí, že není rozhodné, zda účastník řízení o tom, že potřeboval pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, věděl, resp. zda byl svým údajným zaměstnavatelem utvrzována v tom, že může na území České republiky vykonávat práci bez dalšího povolení. Na základě výše uvedeného odvolací orgán nepřisvědčil námitce účastníka řízení, že je zaměstnancem polské společnosti, tudíž ho zaměstnavatel vyslal plnit své zakázky, a to na základě principu volného pohybu služeb. Odvolací orgán sdílí názor, kdy se v případě účastníka řízení nejedná o poskytnutí služby, ale spíše se mělo jednat o dočasné přidělení zaměstnance k výkonu práce pro jinou právnickou osobu. Účastník řízení sice připomíná, že služby vykonávané polskou společností jsou poskytovány pouze dočasně a příležitostně, přičemž tato společnost svou činnost provádí legálně na území Polska, kdy zaměstnanci mají obdobné pracovní podmínky jako zaměstnanci v hostitelské zemi, nelze však k tomu přihlídnout. V daném případě nebylo prokázáno, že by účastník řízení byl vyslán plnit službu na území České republiky ve smyslu ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb. Pro úplnost odvolací orgán uvádí, že účastník řízení, dle své výpovědi, vykonával pracovní činnost ode dne 17. 07. 2017 do 28. 07. 2017 v obci Libšice, kterou měl domluvenou již z Ukrajiny, a to ve společnosti zabývající se tříděním odpadu, přičemž na tomto pracovišti neuzavřel žádnou pracovní smlouvu. Na tomto pracovišti vykonával pracovní činnost pravidelně od 06.00 hod. do 14.30 hod. s přislíbenou odměnou ve výši 70,- Kč za hodinu. Poté dne 29. 07. 2017 odcestoval do Třemošnic, kde nastoupil na pracoviště dnem 07. 08. 2017 a následně byl kontrolován dne 07. 11. 2017⁴.

7. Výše zmíněné závěry se opírají o svědeckou výpověď samotného žalobce, a pokud ten začal až v odvolání prostřednictvím svého právního zástupce tvrdit zcela něco jiného, tak se jednalo již o účelový postup a nové tvrzení žalobce uplatněné v odvolání a potažmo v žalobě považoval krajský soud za nevěrohodné. Ostatně sám žalobce prostřednictvím svého zástupce ani nevysvětlil žalovanému a potažmo ani soudu, respektive nepředestřel žádnou věrohodnou verzi o tom, proč takto radikálně změnil své tvrzení. Lze tedy důvodně dospět k závěru, že se jednalo pouze o účelový postup s cílem obhájit legálnost pobytu žalobce na území České republiky. Uvedená nová verze žalobce je účelového charakteru, se snahou o obcházení zákona, takovému jednání však nemůže žádný správní orgán a tím spíše ani soud ve správním soudnictví poskytnout právní ochranu (podle § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, může správní orgán šetřit jen práva nabytá v dobré víře, podle § 2 s.ř.s. soud může ve správním soudnictví poskytnout ochranu jen veřejným subjektivním právům, veřejným subjektivním právem rozhodně nemůže být z podstaty věci snaha o jeho obcházení, navíc obecně přijímaná zásada – právní princip, že zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany, je zakotvena i v § 8 občanského zákoníku, k zákazu zneužití práva srov. dále i rozsudek NSS ze dne 10. 11. 2005, č.j. 1 Afs 107/2004-48 a dále např. nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 6. 2014, sp. zn. IV ÚS 3402/13). V daném případě proto správní orgány vycházely správně z uvedené svědecké výpovědi žalobce a z dalších zjištěných skutečností, které svědčí o tom, že žalobce vykonával závislou práci v České republice bez příslušného povolení k zaměstnání a dále, že na území České republiky pobýval bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn.
8. Pokud žalobce v další části žaloby pouze odkazoval na odvolání, tak je třeba zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumává soud napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů, ty musí být konkrétně v žalobě vytyčeny, přičemž žalobce je

povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2003, č.j. 5 A 27/2000-49, dále rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74). Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely, pokud by se totiž soud spokojil pouze s odkazem žalobce na odvolání, tak by v podstatě nahrazoval činnost správních orgánů a opětovně by se jen zabýval odvoláním, a to i po jeho věcném vyřízení rozhodnutím odvolacího správního orgánu. V tom případě by musel soud ve správním soudnictví nalézat argumenty proti rozhodnutím správních orgánů za žalobce, přičemž *„není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporů, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 4. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78).

9. Ve vztahu k druhému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí o nákladech řízení, tak toto rozhodnutí je závislé na rozhodnutí o vyhoštění žalobce, neboť jen v případě jeho správnosti a zákonnosti lze dovodit, že žalobce porušením své právní povinnosti řízení o vyhoštění vyvolal. Vzhledem k tomu, že žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění důvodnou shledána nebyla, přičemž jiné námitky proti tomuto rozhodnutí žalobce neuplatnil, nelze ani v této části žaloby přiznat jí opodstatnění (srov. obdobně rozsudky NSS ze dne 14. 11. 2013, č.j. 5 As 70/2013-24 a č.j. 5 As 71/2013-24).
10. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
11. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 78 odst. 7, když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 21. ledna 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce